

за разрешаване на македонския въпрос. Истина е, че Герасим Тодоров, както много други противници на комунистическия режим от това време, споделя идеята и се бори за създаване на свободна и независима Македония, но никога и по никакъв повод не считал, че преобладаващата част от живеещите в трите ѝ части са нещо друго, освен българи. И това по категоричен начин се потвърждава в спомените и сведенията на все още живите свидетели на тази борба. Потвърждават го и всички членове на семейството на войводата Герасим Тодоров. И до днес в родното му село помнят как след предупреждението на Герасим македонският учител „ограничил“, т. е. спрял да преподава македонски език и история, говорел само на звучен български език. Бил пожален от четата не защото делял децата, както фалшификаторът Монеv сочи, а само защото се е застъпил за детето на войводата.

Други източници сочат, че подобни устни и писмени предупреждения да си отидат там, откъдето са дошли, четата изпраща и до другите македонски учители в околната с предупреждението, че който преподава на „сръбски“, ще се наказва със смърт!

Горната истина се изопачава само от Монеv. Нещо повече. Като „македонец“ той продължава да се вживява в ролята си на историописец на „македонската борба“. За тази цел старателно е събрал снимки и кратки биографични данни за четниците и ятаците на четата, които е издал в непретенциозна брошурка¹³.

Брошурката албумче съдържа снимки и кратки характеристики на 88 четници и ятаци на четата, а така също и на убити без съд и присъда и лагеристи от Ощава и Влахи. На пръв поглед в споменатото начинание няма нищо лошо. Много от споменатите в текста са отдавна починали. Прави впечатление обаче наличието на някои смущаващи, пришити към биографичните бележки за голяма част от четниците и ятаците авторови оценки. Това са многократно повтарящите и редуващи се изречения: „Умерен поддръжник на македонската кауза“; „Пламенен македонски патриот“; „Предан и без-